

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Olles Skidfärd

Saga af Elsa Beskow

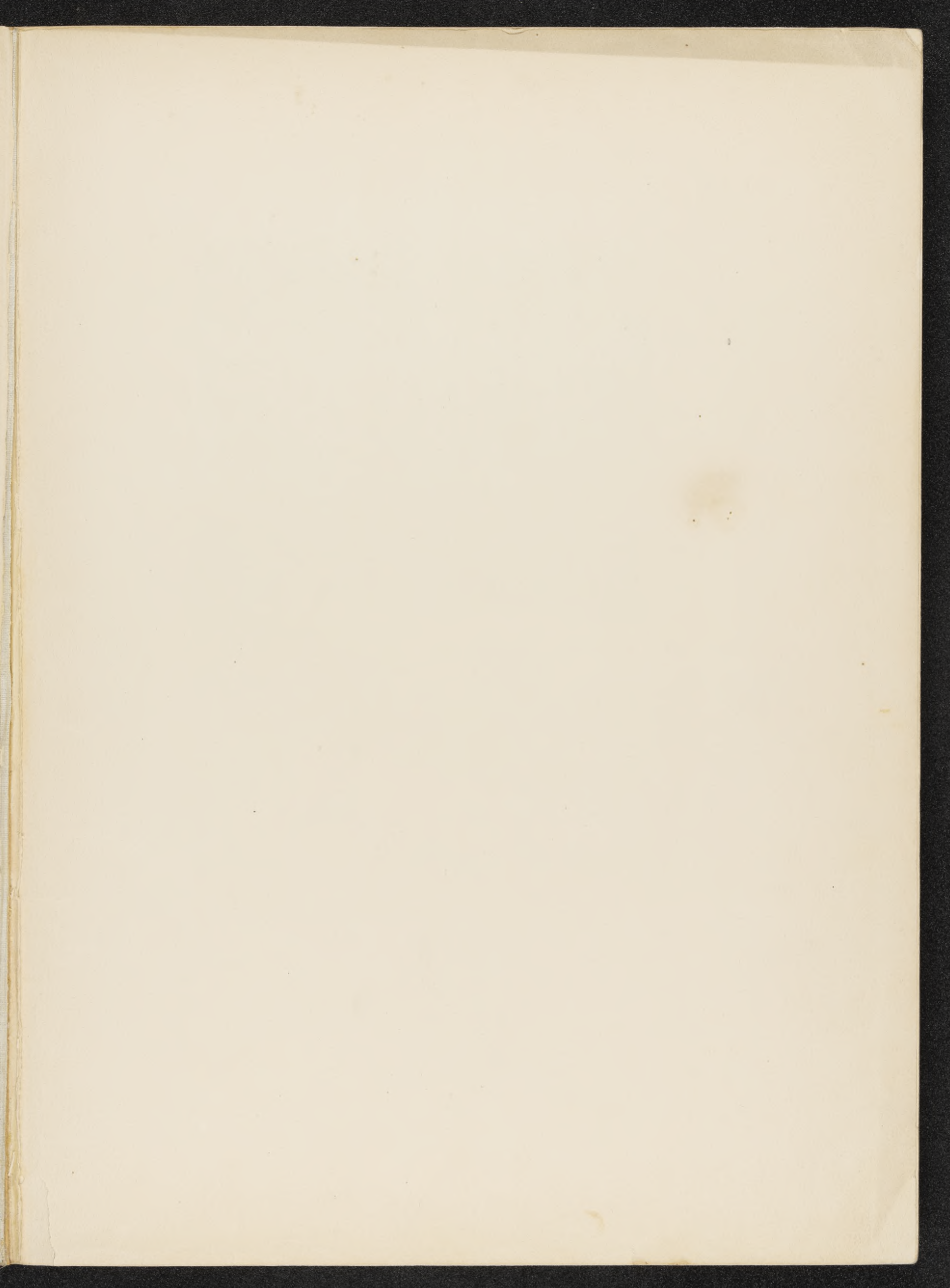

Allmänna Sektionen

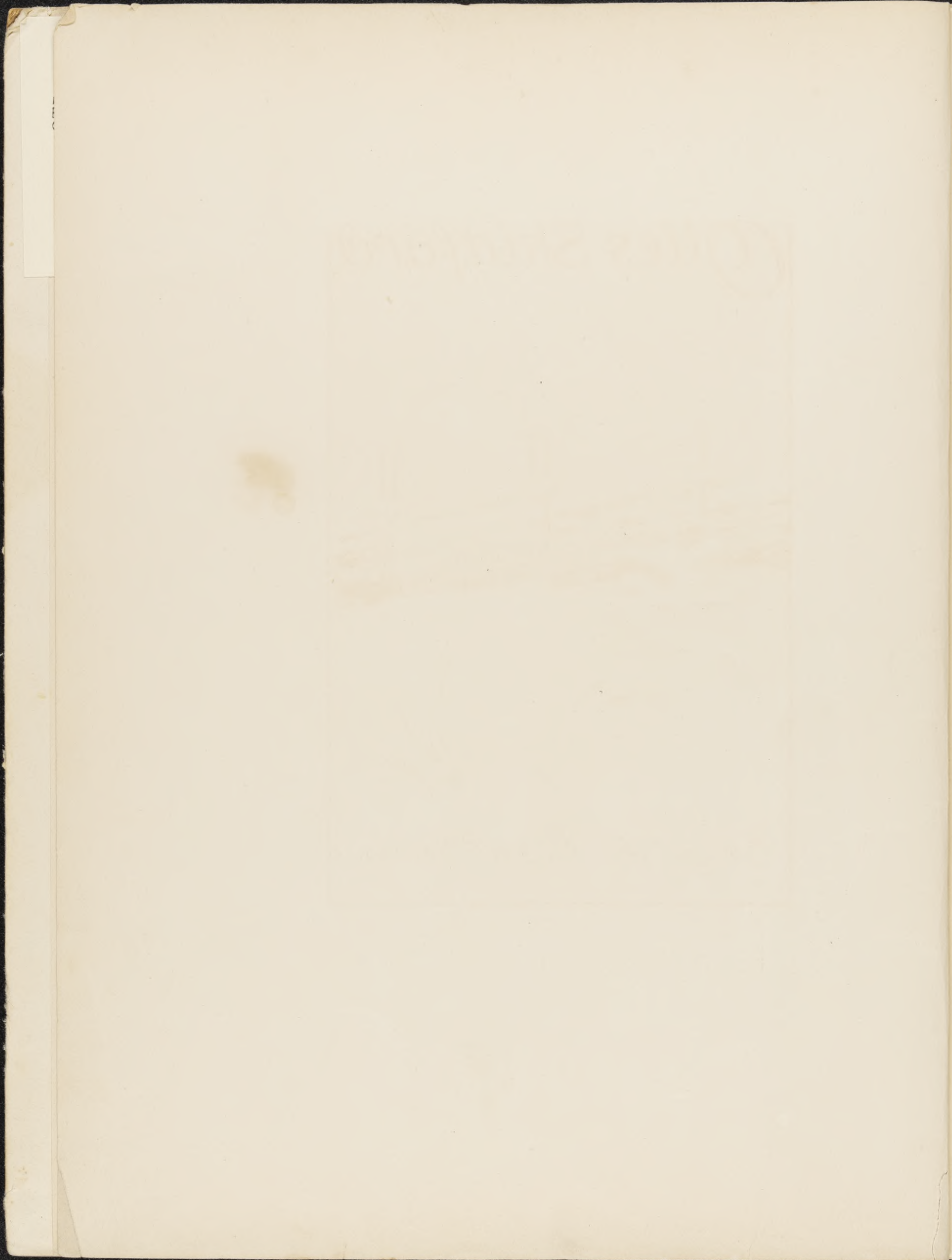
fol

21824

Sv. 64
131

Olles Skidfärd

Saga af Elsa Beskow

NÄR Olle fyllde sex år, fick han ett par nya skidor af Far. Han hade inte haft *riktiga* skidor förut, bara ett par små, som rättarns Johan gjort åt honom av ett par brädlappar — och därför kan du tänka dig, att han nu längtade väldigt efter att få pröva sina nya skidor.

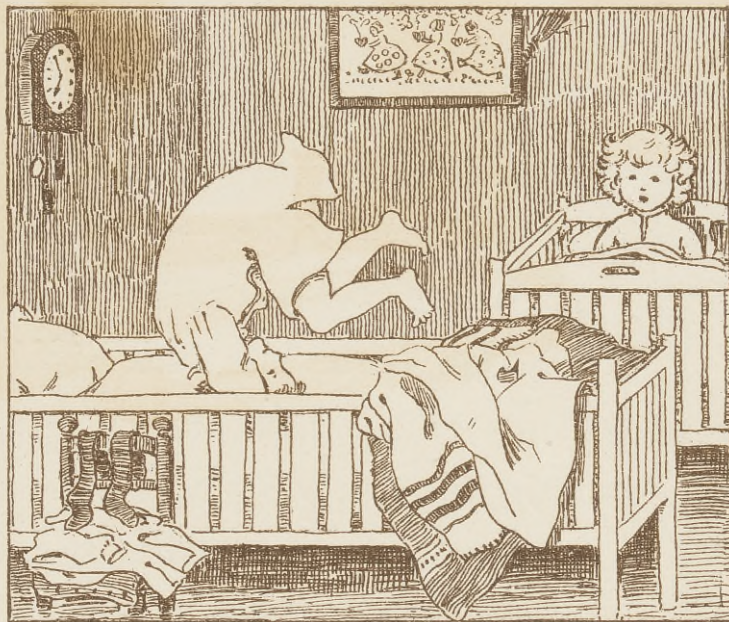
Men vintern dröjde länge att komma det året. Visst kom det litet snö ibland, men den töade genast bort, innan marken hunnit bli vit ens. Olle han gick där och längtade och längtade och undrade: »Blir det då *aldrig* vinter i år?»

Men till slut kom vintern ändå.

Ett par veckor före jul började snön falla i stora flingor, och det snöade två hela dagar och nätter i sträck, så att allting blev insvept i ett tjockt täcke av snö. Och när Olle vaknade på morgonen tredje dagen, var himlen lysande blå, och snön glittrade som av milliontals stjärnor.

Oj, vad Olle blev glad! Han måste slå kullerbytta tre gånger i sängen, så glad blev han! Och kläderna kom på med en

ovanlig fart; jag tror nästan att somligt kom på bakfram.

Och så in till Mor:

»Mor, Mor, får jag åka ut i skogen nu genast?»

»Kära barn, du måste äta först», sa Mor, »och så måste du ha väl på dig, för det är kallt i dag».

Och Olle sväljde sin gröt och mjölk, och Mor satte på honom hans tjocka kavaj och de långa tumvantarna och stoppade en smörgås i var ficka på honom, och så fick han löfte att stanna ute ända till midda'n. Och så spände han på sig sina nya skidor och viftade adjö till Mor och Lillebror och åkte över det stora gärdet in i skogen.

EB

Vad det var vackert i skogen! Och vackrare blev det, ju längre in i den Olle kom. Olle tyckte, att det var, som om han kommit in i vinterkungens förtrollade slott, och därför ropade han med hög röst: »Tack, snälla Kung Vinter, för att du har kommit till slut!»

I det samma höll han på att trilla baklänges av förvåning, ty framför honom stod en gubbe, gnistrande vit från topp till tå. Olle bockade sig för gubben: »Är du Kung Vinter?» frågade han. »Neej då,» sa gubben, »jag är bara Farbror Rimfrost jag, tycker du inte jag har gjort fint i skogen i dag?»

»Har du gjort allt det här vackra, som glittrar?» sa Olle. »Visa mig hur du bär dig åt!»

»Jag gör bara så här», och i detsamma andades gubben på Olles rock, så att andedräkten kom som ett vitt moln ur hans mun, och när molnet försvann, var rocken överdragen av vitt glitter.

Se'n skrattade han och nöp Olle i örat. »Du är visst en duktig gosse du», sa' han, »som inte är ledsen, om det biter litet i kinderna. Jag tyckte du ropade på Kung Vinter nyss, kanske du vill följa med mig till hans slott här i skogen?»

»Tack, visst vill jag det», sa Olle förtjust. Och så bar det i väg genom skogen, Farbror Rimfrost före och Olle efter.

Rätt som det var, började Olle nysa. Han kände sig våt om fötterna och märkte, att rimfrosten på hans rock hade smält bort, och i detsamma fick han se en liten underlig gumma traska genom skogen. Hon klev med stora steg och hade ett par galoscher, som sa klafs, klafs för varje steg hon tog, en sopkvast bar hon på axeln och ett paraply i hand, och en väldig snuva måtte hon ha, ty hon gick på och snöt sig och nös ideligen.

Hvem kunde gumman vara?

Olle öppnade just mun för att fråga, då i detsamma Farbror Rimfrost rusade fram mot gumman och röt: »Är du här nu igen, packa dig genast iväg, och våga inte sticka näsan hit förrän i vår!»

EB

Och så blåste han ett väldigt moln mot henne.

Gumman såg alldeles förskrämd ut och rusade iväg med sådan fart, att hon tappade kvasten.

Olle stod helt häpen: »Fy, så stygg du var mot den stackars gumman», sa han till slut.

»Jaså, jag var stygg», brummade Farbror Rimfrost, han lät riktigt förargad ännu, »ja det finns nu ingen, som kan reta mig så som den där gumman Tö. Se bara, så hon ställt till här!»

Och han pekade på de närmaste träden, där rimfrosten och snön börjat smälta. Så for han omkring och andades, tills allt var lika vackert som förut.

»Det var väl, att hon inte hann göra så stor skada den här gången», sa han litet lugnare. »Ser du, gumman Tö är egentligen vårens hjälpgumma, som skall göra rent, tills våren kommer; men något mera virrigt än den gumman kan man ej tänka sig. Aldrig kan hon lära sig passa tiden, utan kommer litet emellan farande mitt i vintern med sitt slask och blask och förstör allting för oss. Bara man vänder ryggen till, är hon framme! — Nå, Olle, ska jag ropa gumman Tö tillbaka?»

»Nej, *snälla* Farbror Rimfrost, gör inte det», sa Olle förskräckt, »hon måtte väl inte komma igen?»

»Ånej, nu skrämdde jag nog undan henne för en tid», sa' Farbror Rimfrost, »men riktigt säker för henne kan man aldrig vara — så passa på du och använd dina skidor för var dag, så länge föret varar, det är mitt råd! — Men nu ha vi ej långt kvar till Kung Vinters slott».

Efter en stund kommo de fram till en väldig snöborg, vaktad av två isbjörnar, som nosade helt bekant på Farbror Rimfrost, när han och Olle gingo förbi dem in genom porten. Innanför porten gingo de över en borggård och sedan genom ännu en port med järnbeslagna isdörrar.

Därinnanför var en stor sal, där Kung Vinter satt hög och sträng på sin iströn med en valross på var sida. För första gången tyckte Olle, att han frös litet, ty han kände sig nästan litet rädd för Kung Vinter.

Men Farbror Rimfrost ledde Olle fram till tronen.

»Här ser du en rask gosse», sa han, »som är så glad över att du är här, att han nyss ropade ditt namn högt i skogen».

Då log Vintern, och hans ögon glimmade till som norrsken. »Duktiga pojkar tycker jag om», sa han. »Du åker väl skidor?»

»Ja då», sa Olle.

»Och kälke?»

»Ja, både framlänges och baklänges och på sidan med!» sa Olle.

»Och skridskor?»

»Jag har inga skridskor», sa Olle.

»Nå, du kan väl få», sa Kung Vinter, »nu ska du väl se dig om i mitt slott, eftersom du kommit hit!»

Och så gav han Olle en nick, och Olle bockade sig väldigt djupt och följde med Farbror Rimfrost in i nästa rum.

Det var ett välvt rum med väggar och tak af hårt kramad snö. Mitt på golvet brann en eld och röken gick ut genom ett hål i taket alldeles som i en lappkåta.

Runt elden sutto små lappgubbar och lappgummor och arbetade av hjärtans lust. Gubbarna sydde pjäxor, och gummorna stickade skidstrumpor. De hade så brått, att de knappast hade tid att se upp på Olle och Farbror Rimfrost, som gingo genom rummet ganska fort, ty Farbror Rimfrost tyckte inte om elden.

I nästa rum sutto några småflickor och stickade skidvantar med långa skaft och broderade granna rosor på vantarna. De arbetade också flitigt, men hunno ändå titta litet på Olle.

Så kommo de in i ett rum, som såg ut som en stor slöjdstuga. Där slöjdades skidor och kälkar och sparkstöttingar, och i ett hörn smiddes skridskor. Arbetet gick med fart, och Olle, som stod länge och såg på, önskade, att han kunde slöjda lika bra som de där pojkarna.

»Så flitiga alla äro här», sa' Olle till en af gossarna.

»Ja, vi ha bråttom nu för att hinna bli färdiga till jul», sa' pojken. »Ser du, alla svenska barn önska sig så'na här saker till julklapp. Men nu ha vi snart rast i arbetet.»

I detsamma ringde det på en gong-gong, och ut strömmade alla barnen och drogo Olle med sig.

EB

Och nu började ett liv! Alla ville leka med Olle och visa honom sina konster. Först åktes skidor i en backe med väldigt gupp. Så lärde de Olle åka skridskor på en damm på gårdsplanen. Så byggde de snögubbar och en stor snöfästning, och så skulle de förstås storma snöfästningen och började ett så vilt snöbollskrig, att snön yrde om öronen.

Till sist bundo de fast sina kälkar i en lång rad och åkte utför backen med guppet. Men just som de hade som mest roligt, hördes en vissling, och i ett nu voro alla barnen försvunna in i slottet igen och Olle stod där ensam, röd och varm, i backen.

»Har du haft roligt?» frågade Farbror Rimfrost, som kom i det samma.

»Aldrig i mitt liv har jag haft så roligt förr!» sa' Olle.

»Kan nog tänka mig det», sa' Farbror Rimfrost belåten.

Så spände han en ren för Olles skidor och ställde sig själf och körde med Olle bakom sig, och så bar det iväg ginvägen hem över den stora myren, där Olle brukade plocka hjortron om somrarna.

FB

Vid skogsbrynet sade han farväl till Olle, som kom hem så uppfylld av sina äventyr, att han knappast kunde äta middag, utan han bara ville berätta och berätta om allt hvad han upplevat.

Och kan du tänka dig, på julaftons morgon hörde Olle hur det knackade på rutan, och när han skulle titta ut, var hela rutan så täckt av de vackraste isblommor, att han inte kunde se ett dugg. Olle förstod genast, att Farbror Rimfrost varit och hälsat på, och han sprang ut på förstubron. Och där låg två paket, ett till Olle med ett par praktiga skridskor och ett till lillebror med en kälke!

Och den vintern fick Olle använda både skidor och skridskor riktigt mycket, ty gumman Tö hade blivit så skrämmd, att hon höll sig undan ovanligt länge. Jag vet inte, om det kunde hjälpa något att Olle och hans bror litet emellan, när det såg ut att vilja bli töväder, gingo ut på backen och ropade:

»Gumman Tö, gumman Tö,
låt bli att slaska bort vår snö!»

Men säkert är, att hon kom inte igen på hela vintern.

EB

Inte förrän på vårsidan, då Kung Vinter med hela sitt hov drog upp till Nordpolen, kom hon.

Men då kom hon också med besked! Hu, ett sådant slaskande!

Nu hjälpte det inte hvad Olle ropade, och inte heller hjälpte det, att lillebror ropade med sin mest bevekande röst:

»*Snälla* tant Tö,
låt bli våran snö!»

Hon gav sig inte, så länge det fanns den minsta snösmula kvar. Regnet flöt i strömmar, de vissna löven från fjolåret virvlade omkring för hennes sopkvast, och alla människor fingo snuva.

Olle var så ond, så ond, på gumman Tö.

Men när till sist en vacker dag Prinsessan Vår kom åkande i sin lätta vagn, dragen av vita fjärilar, fick Olle se gumman Tö stå skinande belåten och niga vid dikeskanten, klädd i sitt splittriga nya förkläde.

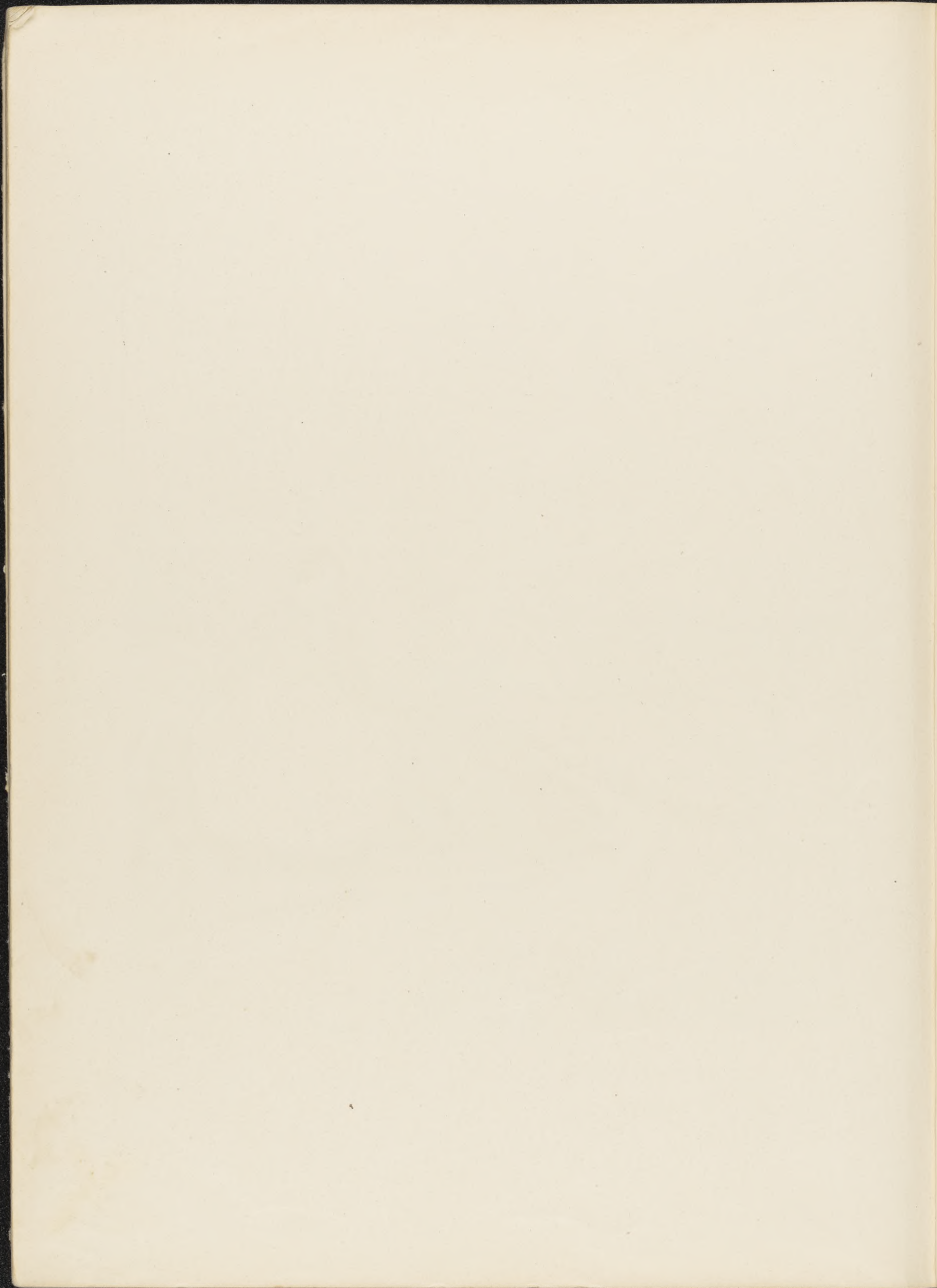
Och för första gången tyckte Olle riktigt bra om gumman Tö och tänkte, att hon var ej så dum att ha ändå, om hon bara kunde lära sig att passa tiden.

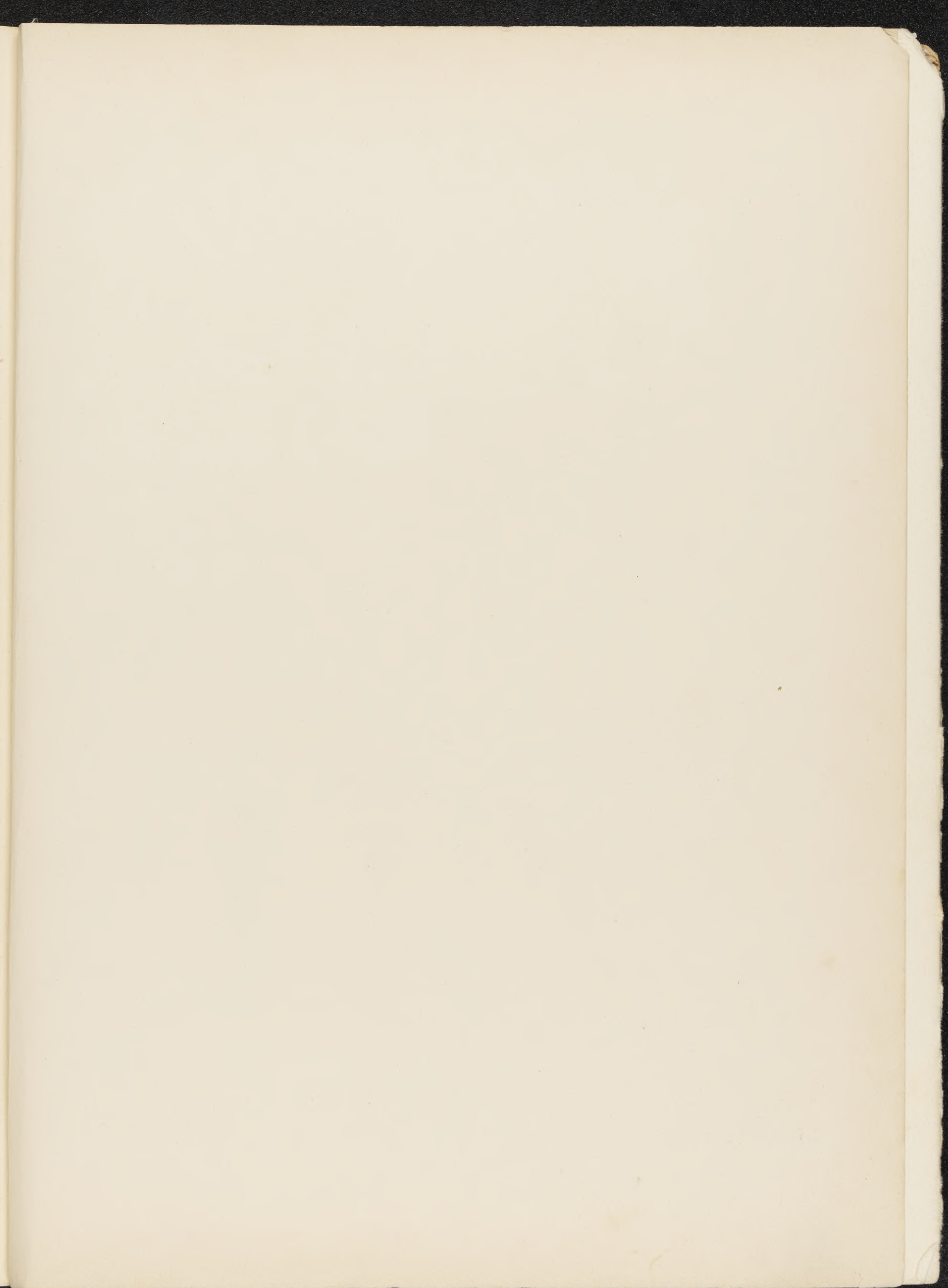

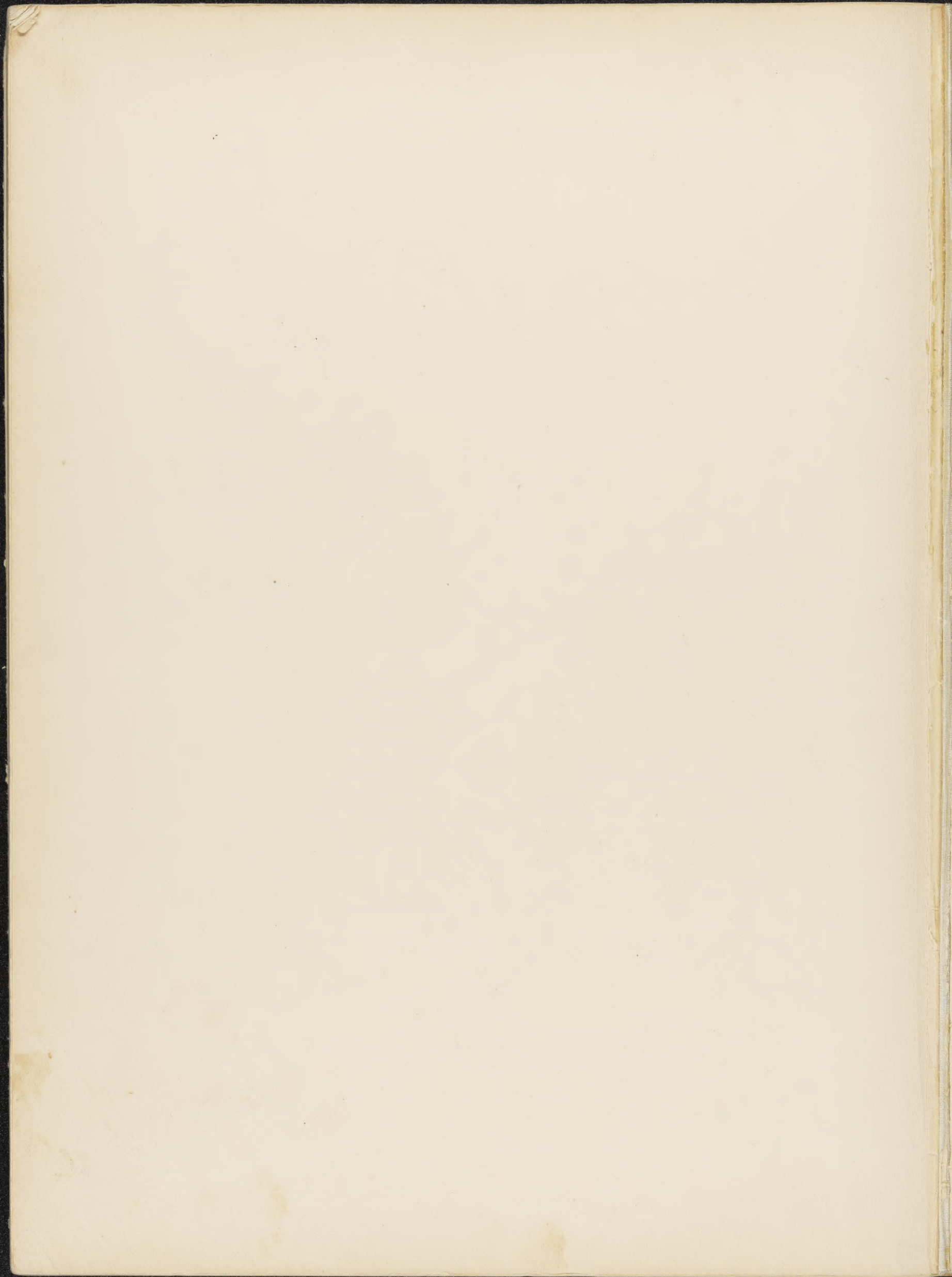

6000112749

Göteborgs universitetsbibliotek

(63)

(Berth. Nylsch 1907) 10/18 Sch.

10/18

X